

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2024. március 7.
(csütörtök)**

Szepesy László

20. AZ ÚR ÍTÉLETE

Énekek: 1, 460

Alapige: Ámós 2,13-16

„Íme, én is lenyomlak titeket, ott, ahol vagytok, mint a cséplő szekér lenyomja a kévékkel teli szérút. Elvész azért a futás a gyorstól, és nem erősíti meg az erőt az ő ereje, és a hős sem menekedhetik. Nem állja meg helyét az íjhordozó sem, nem menekülhet el még a gyors lábú sem, és a lovon ülő sem menekedhetik. És a bátor szívú is a hősök között meztelenül fut el azon a napon, ezt mondja az Úr.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, felséges Istenünk, mint hatalmas Urunkat és Királyunkat, mint teremtő Istenünket, aki gondunkat viseled minden egyes nap, nemcsak megadva a mindennapi kenyeret, amit kérünk, a munka lehetőségét, tetőt a fejünk fölé, hanem lelkiekben is táplálsz bennünket, ahogyan a zoltáros is bizonyoságot tett a Te igéddel, amely táplál bennünket úgy, mint a folyóvíz a parton lévő fát. Magasztalunk azért, hogy minden szükségest meg tudsz adni a Te igédben. Köszönjük Neked, hogyha a Te szavad számunkra tekintély, magasztalunk azért, hogyha már elvégezted a szívünkben, hogy a Te parancsolataid mozdítsanak bennünket, indítsanak új utakra, új döntésekre, vagy megerősítsenek abban, amiben már eddig is vezettél.

Urunk, mindazáltal látod, hogy el is hagyjuk a Te útjaidat, vétkezünk nap mint nap Ellened. Köszönjük, hogy a golgotai kereszthez jöhetünk, és nemcsak megvallhatjuk bűneinket, hanem bocsánatot is kaphatunk azért, amit ott tettél értünk, a Te keresztáldozatodért.

Hálát adunk, hogy ma este is kérhetjük, hogy Igédben mutasd meg magadat, mint Urat, mint aki kegyelmes, de mint aki uralkodik is: igazságosan teszed ezt, és a Te ítéleteidet is úgy hozod, hogy az Téged dicsőítsen. Kérünk, hogy használd fel ezt a mai alkalmat is arra, hogy Téged magadat hadd lássunk meg, a Benned való bizalomban hadd erősödjünk meg! Kérünk, hogy ezért ragyogtasd fel számunkra, kicsoda Krisztus, és milyen feladatot, szolgálatot bízol ránk, gyermekeidre! Vezess bennünket kegyelmedből a Te útjaidon, és kérjük, hogy az „*engedelmesség lelkével támogass*” bennünket!

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg, és áldd meg ma esti együtt-létünket, Rád figyelésünket!

Ámen.

Igehirdetés

A felolvasott igeszakasszal elérkeztünk az Izráel ellen szóló ítélet harmadik részéhez. Először az Úr azokat az áldásokat sorolta fel, amelyekben évszázadokon keresztül részesítette Izráel népét, ezzel is magára, saját kegyelmére, s népe iránti szeretetére mutatott rá. Ezt követően Izráel bűneit leplezte le az előző versekben, és végül, a mai szakaszban az ítéletet tárja elénk. Nézzük meg, hogy mit tudunk meg az Úrról abból az ítéletből, amely Kr.e. 722-ben következett be, amikor az Asszír Birodalom seregei megszállták, lerombolták Izráel országát, és a népet messze földre deportálták, telepítették át.

A 13. vers mintegy bevezeti ezt a szakaszt. *„Íme, én is lenyomlak titeket, ott, ahol vagytok, mint a cséplő szekér lenyomja a kévékkel teli szérút.”* Nehéz pontosan átadni az ősi szöveg jelentését, mivel több fordítási lehetőség is van, a szavak és az igeidők ezt megengedik. Én a reformátorok értelmezésével értek egyet, amely eltér a magyar fordítástól. A magyar fordításban az szerepel, hogy az Úr lenyomja Izráelt, mint egy cséplő szekér. Az eredeti szöveg értelmezése szerint viszont Isten az, aki meggörnyed az izráeliek alatt, ahogyan egy szekér meghajlik, ha túl nehéz teherrel van megrakva. Ez annyit jelent képletesen szólva, hogy az Úr belefáradt népe bűneinek hordozásába, ezért következik az ítélet. Maga a belefáradás gondolata látszólag nem illik Istenhez, hiszen az Ő ereje sosem fogy el. Mégis a Szentírásban az Úr többször úgy beszél magáról, mint egy emberről, hogy megértsük az Ő mondanivalóját. Hozzánk hasonlónak mondja magát, hogy megértsük, mi az, amit érez, és tenni készül. Ezzel az igével tehát Isten nem a saját képességeiről és erejéről akart mondani valamit, hanem arról, hogy az Izráelnek adott türelmi idő lejárt, és az Úr többé nem tűri tovább bűneiket, amelyekből nem akarnak megtérni. Isten több prófétát is küldött hozzájuk, akiknek üzenetei megegyeztek, azonosak voltak: megtérésre szó-

lította fel népét, az pedig nem hallgatott rá, sőt, ahogyan korábban olvastuk, ráparancsolt a prófétákra, hogy ne prófétáljanak többet. Bár az Úr áldásokkal árasztotta el Izráel népét, és külön figyelmeztette hálátlanságukra és a közelgő ítéletre, de mivel nem akartak mindezek ellenére sem megtérni, ezért Isten többé nem tűri a bűneiket, nem hordozza azokat, hanem ítéletet fog tartani. Ez a beszédmód nem idegen a prófétáktól. Hasonló módon fejezi ki magát az Úr az Ézsaiás 1,14-ben is: *„Újholdjaitokat és ünnepeiteket gyűlöli lelkem; terhemen vannak, elfáradtam viselni.”* Itt sem arról van szó, hogy az Úr elfáradna valamiben végtelen erejével, hanem hogy nem tűri tovább népe bűneit. Ezzel az üzenettel az Úr nemcsak az ítélet közeledtét hirdeti meg, hanem egyúttal megtérésre is sürgeti népét, hiszen kevés idő van addig, amíg ezt meg lehet tenni. A kegyelmi idő egyszer lejár, erről szól ez a rész.

Ez a sürgetés nekünk is szóló üzenet. A mi életünkben is vannak hosszasan elhúzódó bűnök. Lehet, hogy már számtalan igei figyelmeztetést is kaptunk ezekkel kapcsolatban, amelyekre azonban nem hallgattunk. Tapasztaljuk, hogy az Úr ezeket a bűneinket évek óta türelmesen hordozza. De ez az ige figyelmeztet, hogy lehet, hogy lesz egy idő, amikor lejár ez a kegyelmi idő. Ez az Ő hosszútűrése nem azt a célt szolgálja, hogy mi beletörődve, mintegy elfogadva a bűnt, ne foglalkozzunk azzal, és továbbra is cselekedjük azt, hanem azért adja ezt az időt, hogy megbánva, megutálva elforduljunk attól, és Istennél keressünk szabadulást. Röviden: Isten azért tűri el még bűneinket, hogy adjon időt nekünk a megtérésre, a Hozzá térésre. Ne várjunk addig, amíg nekünk is azt mondja az Úr, hogy belefáradt bűneink súlyát cipelni, hanem forduljunk Hozzá bűnbánattal, hogy megtérve megszabadíttassunk azokból.

Izráel népe nem hallgatott erre a felszólításra, nem fogadta el ezt a kegyelmi időt, hanem továbbra is bűnei mocsarában vesztegelt. Az Úr erre mutatott rá, mikor az ítéletet hirdette Ámós próféta által, hogy a nép megértse: a közeledő ítélet jogosan éri utol a népet. Itt nem igazságtalanságról, nem a kegyetlen Istenről van szó, aki ne könyörülne a népén, hanem nagyon is hosszantűró, irgalmas, kegyelmes, áldások százait, ezreit adó Úrról, aki viszont kijelölt egy határt, és azt mondta, hogy utána jön az ítélet. A próféta az ítéletet nagyon részletesen, több képpel írja le. Mindegyik nagyon beszédes, és fontos üzeneteket hordoz számunkra. Ezeket szeretném a mai alkalmon röviden megnézni. Mielőtt azonban ezt tennénk, hadd hívjam fel a figyelmét a Testvéreknek arra, hogy Isten okkal beszél erről az ítéletről ennyire részletesen (ugyanis nem minden ítéletbe megy bele ennyire aprólékosan). Nemcsak azért teszi ezt, hogy Izráel népe komolyan vegye, és valódinak lássa ezt a veszélyt, hanem hogy tanítson is minket az Ő ítéleteiről. Mert mindaz, amit Ámós elmond ebben a néhány igeversben,

arra is rámutat, hogy majd azon a napon, amikor Krisztus Jézus vissza fog jönni, hogyan fog minket megítélni, hogyan ítél meg mindent ezen a földön. Amit Izráel népe megtapasztalt a veszedelem napján, hasonló fog minden, az Úrban nem hívó ember átélni az utolsó napon, ezért fontos részletesen foglalkozni azzal, amiről a próféta részletesen beszélt. Most pedig nézzük meg, hogy mire is hívja fel a figyelmünket Isten.

Ezt mondja Ámós próféta által: *„Elvész azért a futás a gyorsból, és nem erősíti meg az erőt az ő ereje, és a hős sem menekedhetik. Nem állja meg helyét az íjhordozó sem, nem menekülhet el még a gyorslábú sem, és a lovon ülő sem menekedhetik. És a bátor szívű is a hősök között meztelenül fut el azon a napon, ezt mondja az Úr.”*

Az első és talán központi üzenete ennek a néhány igeversnek az, hogy az Úr ítélete elől nem menekülhet el a hitetlen ember. Nincs menekvés. A 14-15. versekben mintegy refrénként háromszor is megismétlődik a nem menekülhet meg kifejezés, héberül ugyanaz a szó ismétlődik meg. Ez az ismétlődés és hangsúlyozás nemcsak az isteni döntés véglegességét, megmásíthatatlan voltát fejezi ki, hanem mintegy szívünkbe akarja vésni, ahogyan az összes többi kép is ezekben a versekben, hogy nincs menekülés Isten ítélete elől. Ő vagy velünk vagy ellenünk lesz az ítélet napján. Más opció nincs.

Miért fontos ezt hangsúlyozni? Többek között azért, mert minden egyes ember, gyakran még mi, hívők is, tévesen azt képzeljük, hogy valamilyen formában távol lehetünk Istentől, úgy tehetünk bármit is, hogy Ő ne lássa, vagy ne szerezzen tudomást róla. Kizárjuk Őt és az Ő folyamatos és állandó jelenlétét a tudatunkból, és ezért azt hisszük, hogy Ő nincs is ott. Már ősszüleink, Ádám és Éva is bukásuk után azt hitték, hogy elrejtőzhetnek Isten elől a kert fái között (1Móz 3,8). Testvérek, ez egy döbbenetes jelenet a Bibliában! Mintha néhány növény eltakarhatta volna őket a mindenható, mindenütt jelenvaló Isten elől! De a bűnös szív mégis ezt gondolja és ezt képzelgi. És azóta az emberi természet ilyen. Valamilyen formában azt hisszük, hogy nincs ott Isten. Elrejtőzhetünk, elbújhatunk, nem vagyunk nyitott könyv a Számára. Pedig hová mehetnénk, ahol nincs ott az Úr!? A zsoltáros azt mondja: *„Hová menjek a Te lelked elől, és a Te orcád elől hová fussak? Ha a mennybe hágok fel, ott vagy; ha a Seolba vetek ágyat, ott is jelen vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék: Ott is a Te kezed vezérelne engem, és a Te jobbkezed fogna engem. Ha azt mondom: A sötétség biztosan elborít engem, és a világosság körülöttem éjszaka lesz, A sötétség sem borít el Előled, és fénylik az éjszaka, mint a nappal; a sötétség olyan, mint a világosság.”* (Zsolt 139,7-12) Nem lehet az Úr elől elrejtőzni. Hiába azonban az igei figyelmeztetés, a világos beszéd, az emberiség mégis azt képzelgi,

hogy bármilyen formában elszakadhat az Úr jelenlététől. Ebből a hamis, a mindennapjainkat átható, meghatározó képzelgésből következik az a tévhit is, hogy majd az ítélet elől is valahogyan meg fogunk tudni menekülni. Ha egy egész életet le tudunk élni anélkül, hogy Istenre akár egyszer is gondolnánk, akkor miért kellene pont az ítélettől tartani? – gondolja a hitetlen ember. – Ha lesz is ítélet, akkor majd valahogyan megoldjuk azt a helyzetet, valahogyan majd kibeszéljük magunkat Istennél, ahogyan a földi életünk során is megoldottunk már oly sok problémát, túlélünk már jó néhány nehéz helyzetet.

Ez a képzelgés, önámítás olyan erős az emberben, hogy csak az Úr képes azt legyőzni bennünk. Áthatolhatatlan burokként veszi körül szívünket, és ha az Úr nem töri össze, akkor életünk végéig rabjai maradunk. Izráel fiait a próféták figyelmeztették erre az ítéletre, mégsem tértek meg. Ezért Ámós próféta szájából is háromszor hangzik el az isteni figyelmeztetés: az Úr kegyelmében nem bízó, nem hívó ember nem menekülhet el az ítélet elől.

De miért nem hisszük ezt el? Azért, mert az ebben az életben tapasztalt dolgokból indulunk ki. Földi életünk alatt látszólag elkerüljük bűneink büntetését – márpedig nagyon sokan ezt hiszik –, a múltkor is azt tettem, nem lett semmi következménye, és ha ez így van, akkor miért kellene hinnünk az ítélet napjában? Ez a bűnös szív logikája. Ha itt is sikerül látszólag egyedül győznünk ebben az életben, akkor majd az ítéletet is valahogyan majd túléljük. Sokan ezekkel a gondolatokkal ámítják magukat. Miben bízunk küzdelmeink során? Ámós próféta által az Úr 3 dologra mutat rá, 3 dolgot emel ki. 1. Az ember bízik a saját erejében. 2. Bízunk abban, hogy megfelelő távolságot tudunk tartani a harctól, ott, ahol a küzdelem zajlik. 3. Bízunk abban, hogy veszteség esetén is marad valamink, támaszkodhatunk másokra. Ezekben bízva valahogy az ítéletet majd csak legyőzzük.

Nézzük meg az elsőt. Ámós próféta a háború képét hozza elénk, azon belül is különféle emberek, katonák sorsát. A kérdés mindegyiknél ugyanaz: közeledik az ellenség, de miben bíznak a katonák a küzdelem során? Az ókori katonák – ahogyan a legtöbb ember – saját képességükben, erejükben bíztak. Ha gyors vagy, megelőzől mindenkit. Az erős mások fölé kerekedik, bízik abban, hogy több lesz az ereje, mint az ellenségnek. A hős a legnehezebbnek tűnő helyzetekben is helyt áll, van elég bátorsága és lelki ereje nemcsak szembenézni a veszéllyel, hanem le is győzni azt. Az Úr azonban azt mondja ezekről (gyorsaság, képesség, erő, hősies jellem), hogy Vele szemben nem érnek semmit. Hiába tartják sokra az emberek maguk között a gyorsaságot, az erőt, a hősies jellemet, az Úr jelenlétében minden át fog értékelődni. Amikor az emberek tudatára ébrednek annak, hogy mi

AZ ÚR ÍTÉLETE

Isten jelenlétében vagyunk és élünk. Mert az ítélet napján ez fog megváltozni: mindenki rádöbben arra, hogy létezik Isten, és végig velünk volt. Azt fogjuk megtapasztalni, hogy az elsőkből utolsók lesznek. Hogyan? Úgy, hogy az Úr maga fogja az ítéletet tartani, és Vele szemben semmit sem érnek azok a kiválóságok, amik más emberektől megvédenek minket. Az ítélet napján csődöt fognak vallani képességeink, amelyekben bízunk, amelyek segítettek ebben a földi életben a boldogulásban mind a magánéletben, mind a munkában, a karrierépítésben, mind máshol. A hitetlenek azt fogják megérteni és megtapasztalni azon a napon, hogy nincs bennünk semmi, ami megmenthetne minket az Úr haragjától, sem erő, sem képesség, sem más. Minden emberi tehetség, képesség, erő vagy erény kudarcot vall Isten haragjával szemben. Lehet, hogy földi harcainkban a gyorsaság, a testi és lelki erő, a hősiesség jellem számítanak (mert ez a tapasztalat, hogy igenis ezek fontosak), de az Úrral szemben – tudatosítanunk kell – mindezek nem érnek semmit. Lehet, hogy ebben a 70-80 évben számít, hogy ki milyen gyorsan csap le egy lehetőségre, lehet, hogy számít a fizikai erő vagy a lelki erő vagy a hősiesség jellem, a kitartás, a tűrőképesség, az áldozathozatal, de mindezek hitetlenül semmit nem fognak érni az Úrral szemben. Ámós próféta egy gyönyörű szójátékkal akarja ezt nyomatékosá tenni számunkra a 14. versben. Az erő szót háromszor is használva azt mondja: *„nem erősíti meg az erőt az ő ereje”*. Döbbenetesen mély szójáték! *„Nem erősíti meg az erőt az ő ereje.”* Önerőből nem tud győzni az Úr ítélete napján. Miért? Mert Isten megjelenése és az Ő hatalmának megérezése miatt olyan félelem fog támadni a szívében, amely elvesz tőle minden erőt. A bátrak, erősek is gyengének fognak bizonyulni, és gyáván fognak futni – ezt mondja Ámós. Ahogyan a Jelenések 6,15-17-ben is ugyanezt olvassuk: *„És a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasak, és minden szolga és minden szabad, elrejték magukat a barlangokba és a hegyeknek kőszikláiba; És mondának a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mireánk, és rejtsetek el minket annak színe elől, aki a királyiságban ül, és a Bárány haragjától: Mert eljött az Ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?”* Ugyanerről beszél Ámós: nem használ semmi.

Mindebből pedig számtalan kérdés következik. Ha még az erősnek sem lesz ereje, akkor kinek? Ha az ő ereje nem elég, akkor kié lesz az? Ha elvesz az erő, akkor hogyan maradunk meg? Látjuk tehát, hogy az Úr mint akarja a teljes erőtlenségünkre felhívni a figyelmünket? A mi megtartatásunkhoz nem elég az emberi erő, az emberi hit, az emberi képesség. Az emberiség olyan nagy bajban van bűnei miatt, hogy önerőből nem menekülhet meg. De az evangélium pont arról szól, hogy amikor mi erőtlenség vagyunk, és elfogadjuk Isten kegyelmét, akkor Isten kegyelmének ereje képes meg-

tartani, megőrizni minket az ítélettől. Krisztus a golgotai kereszten azt mutatta meg nekünk, hogy tudott emberileg erőtlen lenni, hogy Isten kegyelmének, szeretetének ereje ragyogjon fel számunkra értünk hozott áldozatában! Ő a legnagyobb erőtlenségnek, kiszolgáltatottságnak vetette alá magát, hogy Isten ereje ragyogjon fel Rajta keresztül. Hiába tehát minden emberi erő és képesség, egyedül az Úr ereje tud minket megtartani. És Ő meg tud tartani! Ezt szeretném aláhúzni. Neki van ereje megtartani minket. Ezt mutatta meg Pálban, ezt mutatta meg a megfeszített latorban és számtalan emberben, akit ismerünk a Szentírásból. Meg tud tartani!

A folytatásban arról beszél Ámós próféta, hogy nem tarthatjuk távol magunktól a vést, az ítéletet, és nem maradhatunk távol tőle. Voltak ugyanis olyan katonák, akik inkább biztos távolságból küzdöttek, nem ott voltak, ahol leghevesebb volt a harc, hanem távolabbról küzdöttek, vagy pedig olyan pozícióból, amely nagyobb biztonságot és erőfölényt nyújtott nekik. Pl. az íjászok elsősorban távolról küzdöttek nyilaikkal, a lovasok pedig csataménjeikről harcoltak a gyalogos katonák fölé kerekedve. Ezek más szituációk, mint mikor valaki gyalogosan szemtől szembe állt az ellenséggel, vagy nagyobb erővel (lóval), vagy nagyobb távolságból harcolt (íjászok). De az Úr azt mondja ezekről, hogy az íjászok hiába vannak messze, nem menekülhetnek, mert utoléri őket. Hiába fut mindenkit megelőzve a gyors lábú, és hiába ül valaki a lovon, és gyorsabb mindennél, egyikük sem tud majd elmenekülni, mert utoléri őket az Úr haragja, ítélete. Ezzel a képletes beszéddel azt mondja a próféta: hiába próbáljuk meg Istent távol tartani magunktól, ahogyan földi ellenségeikkel teszik néhányan, Ő ezt nem fogja engedni. Utolér minket minden helyzetben. Ahogyan azt a mindennapok során is megtapasztaljuk. Számtalan ember távol akarja tartani magát attól, hogy akár egy szót is halljon az Úrról, de az Úr ezt nem engedi. Néha hívő embereken, saját gyermekeken, máskor pedig tragédiákon, megpróbáltatásokon, szabadításokon keresztül közeledik az emberekhez, ha akarjuk, ha nem. Őt nem lehet visszatartani attól, hogy keressen és hívjon bennünket. Az Urat nem tudjuk magunktól távol tartani. Így lesz majd egykor az ítélet napján is. Az Ige szerint azonban a megoldás – tudjuk jól – nem a távolságtartásban és a menekülésben van, hanem pont abban, hogy az Úrhoz közeledünk. Ő maga is erre bátorít bennünket: „*Közeledjtek az Istenhez, és közeledni fog hozzátok.*” Engedjük magunkhoz Őt, és keressük mi is az Ővele való kapcsolatot, hiszen Ő menthet meg egyedül minket. Most még kegyelmével közelít hozzánk, most még az evangéliumot hirdeti, ne várjuk meg, hogy ítéletével jöjjön közel.

Harmadszor arra figyelmeztet minket Ámós próféta, hogy az isteni ítélet után a hitetlen embernek nem marad semmije. A bátor szívű – azt mondja – rettegve fog menekülni. Ez annyit jelent, hogy egyrészt elveszí-

ti a személyiségét és lelki jelenlétét. Eddig bátor volt, többször valószínűleg bizonyosságot tett nehéz helyzetekben erről, az ítéletkor azonban gyávaként fog futni. Higgyük el, hogy Isten bírói széke előtt minden hitetlen jellem teljesen össze fog törni. Minden gőgösség, kevélység, büszkeség, tudományosság, emberi bölcsesség semmivé és hiábavalóvá válik az Úr előtt. De még ha az ember azt is gondolná: jó, én mindent elveszíthetek, hiszen már többször csalódtam magamban – belátja saját gyarlóságát –, de mégis van remény, mert más emberekben, az ún. hősökben, vagy éppen a bálványokban bízhatok – mert az ember azokban bízik: a pénzben, a hatalomban, az egészségben, amelyek majd megtartanak engem –, akkor ebben a hamis bizalmában is kudarcot kell vallania. Az emberiség el fogja veszíteni bálványait véglegesen. Az ítélet napja ledönt minden bálványt. Mert az ítélet napján a bálványok lehullanak, összetöretnek, semmivé lesznek. Addig még becsaphatnak, megtéveszthetnek embereket, de azon a napon mindegyikről le fog hullani a lepel, hogy valójában semmik. Így lesz az egyik legősibb bálvánnyal, hamis istenséggel is, mert elégtelennek fog bizonyulni: az emberbe, emberiségbe vetett hit semmit sem fog érni az ítélet napján. Hiába bízunk a hősökben, a fizikai erőben, a jellemben, a nagy emberszeretőkben és nagyon emberszeretőkben is. A korábban bátor szívű ember a hősök között fog futni – olvassuk –, mivel a hősök is kudarcot vallanak, gyáván futnak a közelgő ítélet elől. Minden embernek rá kell majd döbennie, hogy mindezek a hamis remények, bálványok, amikbe bizalmukat vetették, nem érnek semmit az Úrral szemben, és ebben a tudatban kell majd bűnhődniük.

De az emberek el fogják veszíteni minden vagyontárgyukat is, szó szerint semmijük sem marad. Az ember azt gondolná, hogy legalább a rajta lévő ruhája megmarad. Hiszen vagyont, házat, kincseket nem lehet minden helyzetben, minden háborúban megőrizni, magunkkal vinni vagy megmenteni. Sokszor az embernek az marad, ami rajta van. (Emlékszem nagyszüleim beszámolójára, amikor mindenüket elveszítették, annyijuk volt, ami rajtuk volt.) De a legalapvetőbb dologról azt hiszi az ember, hogy majd megmarad: a rajtuk lévő ruha. Ugyanígy az ember azt gondolja, hogy az ítélet után csak marad meg valami ebből a világból, amit szerettek. De a legalapvetőbb dolog sem marad meg – ezt mondja Ámós próféta –, szó szerint mindent elveszítünk, mert a bátor szívű ember is meztelenül fog szaladni, meztelenül fog menekülni. Még a rajta lévő ruha sem maradhat meg. Ahogyan Krisztust is a golgotai ítélet során megfosztották még ruhájától is, és így semmije sem maradt, úgy fog minden ember elveszíteni mindent, ami tulajdona volt ebben a földi életben az ítélet során. Nem maradnak meg kényelmes, berendezett otthonaink, házaink, autóink, hosszú évekig gyűjtögetett megtakarításaink, bankszámláink, pénzünk,

ennivalónk, ruháink. Semmi sem. Krisztus figyelmeztet minket erre a Hegyi beszéd végén is: aki nem cselekszi az Ő beszédét, az megtapasztalja, mit is jelent az, hogy nagy lesz annak a háznak a romlása, az ő életének romlása. Ámós által tehát az Úr arra figyelmeztet, hogy csak 2 eshetőség van: vagy mindent elveszítünk, vagy Krisztusban mindent megnyerünk. Mert az evangélium erről is szól. Mi Istené lehetünk, Ő a miénk, hiszen Krisztus a mi Megmentőnk, Ő a mi hőnök (nem a bálványok, nem az ember), és Őbenne és Őáltala minden más is, ami maradandó, ami örök lesz, ami Istent dicsőítő, az a miénk. Ami megmarad. De abból minden a miénk.

Látjuk tehát, hogy Ámós által milyen részletesen beszél nekünk Isten az Ő ítéletéről? Mindezt azért teszi, hogy belássuk: önmagunktól nem tudunk megmenekülni. Ellenben ad nekünk reményt Jézus Krisztusban! Erőtlenségünk közepette Őt és az Ő kegyelmét tette a mi erőnké. *„Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje”* (1Kor 1,18). Egyedül Ő lehet a mi erőnk az ítélet napján. Nem akarja, hogy távol maradjunk az Úrtól, hanem hogy Krisztus vére által közelvalókká legyünk (Ef 2,13). Nem akarja, hogy biztos távolból nézzük a dolgokat, hanem hogy merjünk nagyon is közel kerülni az Úrhoz, mindent Rá bízni. Nemcsak 1-2 ügyet az életünkben, hanem teljes szívvel, minden szennyel, minden takargatott szégyennel, bűnnel, mindent odaadva Neki, teljes közelségben. Tudja, hogy azt mondjuk: *„Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem;”* – és az Úr azt mondja: – *„és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen.”*

Ezért azt tanácsolja nekünk, *„hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss.”* (Jel 3,17-18) Mert egyedül az marad meg, amit az Úrtól kapunk: a tűzben megpróbált, az ítéletben megpróbált dolgok, azok megmaradnak. Lássuk be, ha Isten elvesz mindent, ami bennünk bizakodásra, reményre adna okot, akkor egyúttal fel is kínálja nekünk az igazi reménységet. Mert Ő mindig ezt teszi: ha valamit lerombol, elvesz, egyúttal kínálja azt, ami az Övé. Ha az emberiségbe vetett hitünket semmivé akarja tenni, ha a magunkba vetett reménységünket porba akarja sújtani, helyette ad nekünk egyetlen embert, akiben bízunk, akiben reménykedünk: a mi megtartó Urunkat, Jézus Krisztust. Ő az egyetlen Hős – ahogy a próféta mondja –, aki megmenthet minket, és nincs senki más. Istennél van egyedül menekvés, semmi másban nem bízhatunk. Az Őbelé vetett hittel, reménységgel élhetjük a mindennapjainkat, és ama utolsó napon megtartatunk. A hívők is hallották Ámós próféta ítéletét, az Úr hatalma és haragja előtt megalázták magukat, de nem féltek és nem rettegtek,

mert ők nem a saját erejükben, nem a távolságtartásban, nem a vagyonban, nem másban bíztak, hanem egyedül az Úrban. És tudjuk, hogy az Úr gyermekeinek nincs ítélete. Akiért Krisztus Jézus egyszer meghalt a golgotai kereszten, akinek a bűneit az Úr megbüntette ott a kereszten, arra már nincs többé kárhozható ítélet. Ebben bízhatunk mi is, és bízunk is! A Szentlélek erősítsen meg minket ebben a reménységünkben, váradalmunkban, és szakadjunk el mindentől, amire itt figyelmeztet a próféta minket! Minden reménységünket, de szó szerint minden reménységünket egyedül az Úrba vessük!

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt alázattal és bűnbánattal jövünk Eléd, felséges Urunk, Istenünk, mert mi sem vagyunk különbek Izráel népénél, mi is számtalan ígét, figyelmeztető szót, megtérésre hívó ígét kaptunk, és mégis számtalan bűn van még az életünkben, amelyeket nem hoztunk Eléd, amelyeket még dédelgetünk, amelyeket még szeretünk, amelyekkel nem akarunk szakítani, és ezért kérjük is alázattal a Te bocsánatodat, kegyelmedet és irgalmasodat! És egyúttal kérünk, Urunk, hogy mivel Neked van erőd, hatalmad kiszabadítani bennünket, hisz azért jöttél, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessél, ezért tőled kérjük ezt! „*Szabadíts meg minket a gonosztól*”, ami elsősorban a mi szívünkben van. Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy megmutattad a szabadítás örömét, a Te ígéd erről tesz bizonyosságot, és vele együtt mi is vallhatjuk, hogy a Tiéid vagyunk, gyermekeiddé fogadtál, megszabadítottál bennünket. Ezért ezekkel a bűneinkkel kapcsolatban is, amiket Eléd hozunk, ez a reménységünk: meg fogsz szabadítani. Addig is kérünk segíts csak Benned bízunk!

Szabadíts meg minket minden bálványozástól, legfőképpen, hogy magunkat magasztaljuk fel, a saját erőnket, hitünket, vagy éppen bármi mást, amiben reménykedünk. Kérünk, segíts csak Rád néznünk, és Tőled várunk a szabadítást! Hiszen az Igében arra bátorítasz, hogy van hatalmad megbocsátani minden bűnt, van hatalmad szabaddá tenni. Kérünk, hogy ezekben a küzdelmeinkben, harcainkban segíts!

Könyörgünk minden szerettünkért, minden körülöttünk élőért, akik nem a Tied, hogy Te szólítsd meg őket, Te könyörülj rajtuk, hiszen az ítélet rájuk is vár addig, amíg nem a Te gyermekeid.

Kérünk, Urunk, hadd hirdessük az evangéliumot elsősorban, hogy ki vagy Te, és mit tettél értünk a golgotai kereszten, de segíts nem hallgatnunk a figyelmeztető prófétai szóról sem, hiszen az kell ahhoz, hogy az ember szembesüljön a Bibliában elének adott igazsággal, hogy haragszol minden bűnre, és eleve a harag fiaiként születtünk erre a világra. Kérünk, hogy az evangélium fényljk még ragyogóbban az ítélet tükrében! A Te kegyel-

medet lássuk hatalmasabbnak! És ezért kérünk, féltő szeretettel segíts bizonyosságot tenni az evangéliumról is és a Te ítéletedről is! Kérünk, adj Hozzád téréseket!

Könyörgünk, hogy mi magunk is hadd lehessünk mindennek bizonyosságai, hogy Benned és Általad kaphattuk meg a szabadságot, a megmenekülést, a reménységet, az új életet! Kérünk, erősíts meg bennünket, hogy ne csak szóban álljon ez a Te erőd a mi életünkben, hanem minden alázatban, engedelmességre törekvésben, szeretetben! Mutasd meg magadat így a mi életünkön keresztül is!

Áldd meg, kérünk, gyülekezeti életünket, testvéri közösségünket! Kérünk, a falakat Te rombold le, a meglévő kapcsolatokat Te erősítsd! Újakat is, kérünk, Te hozz létre!

Könyörgünk népünkért és egyházunkért! Áldd meg vezetőit, Szentlelked adjon bölcsességet döntéseikben! Kérünk, hogy adj munkásokat az aratásba, akik hirdetik a Te evangéliumodat, és Hozzád hívogatnak!

Kérünk, hogy könyörülj a szomszédos népeken, Te adj szabadítást nekik, adj békességet!

És kérünk, hogy áldj meg bennünket személyes életünkben is, hogy minden dolgunkat nemcsak, hogy szeretetben tudjuk véghez vinni, hanem a Te dicsőségedre is!

Köszönjük, hogy Eléd hozhatjuk betegeinket, gyászolóinkat, lelki terheket hordozó testvéreinket. Kérünk, Te legyél az ő vigaszuk, erejük, bátorítójuk, reménységük!

Kérünk, hogy minket is Te őrizz meg addig a napig, amíg visszajössz az ég felhőin át, vagy magad mellé veszel minket! Addig is, mivel Veled élhetünk minden nap hit által, Szentlelked révén, kérünk, hadd dicsérjünk már most Tégedet, és majd a Veled való szemtől szembe találkozás is hadd legyen örömmel teli, Téged dicsőítő és magasztaló!

Addig is őrizz minket kegyelmedből a hit útján, az engedelmisségben szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

460. ének

1. A - mint va - gyok - sok bűn a - latt,
De hall - va hí - vó han - go - dat,
Ki ér - tem ál - do - zád ma - gad -,
Fo - gadj el, Jé - zu - som!

2. Amint vagyok – nem várva, hogy Lelkemnek terhe, szennye fogy,
Te, aki megtisztíthatod –, Fogadj el, Jézusom!
3. Amint vagyok – bár gyötirelem S kétség rágódik lelkemen,
Kívül harc, bennem félelem –, Fogadj el, Jézusom!
4. Amint vagyok – vak és szegény, Hogy kincset leljek benned én,
S derüljön éjszakámra fény –, Fogadj el, Jézusom!
5. Amint vagyok – nincs semmi gát, Kegyelmed mit ne törne át;
Hadd bízsa lelkem rád magát –, Fogadj el, Jézusom!
6. Amint vagyok – hogy a te szent Szerelmed tudjam, mit jelent
Már itt s majd egykor odafent –, Fogadj el, Jézusom!